ÇOBANIN AŞKI 4 Gülcan Yenice ERDEM

Yazan: Gülcan Erdem - 2 Ocak 2020

Bir akşam kısa çaldı kaval, sanki yarıda kalmıştı. Merak etmişti Ceylan, gece uyuyamadı. Sabahı ve ertesi geceyi bekledi. O akşam kaval hiç çalmadı. Kavalın sesi gelmedi ıssız karanlıkların içinden. "Keşke kaçıp gidebilsem, bir kerecik daha kucaklayıverse, yazmamdan, saçımdan yine koklasa, nefesini duysam. Sadece bakıp gelebilsem o bile yeter" dedi. Yıldızlarla konuştu, hasreti kara bulutlara karıştı, dolaştı, yüreğine sıkıntılar çöktü. Gece uyuyamadı yorgun düştü. Erken kalktı, Ramis'in kalkmasını bekledi. Yardım isteyecek, ama nasıl isteyecekti?

Ramis kalktı nihayet, elini yüzünü yıkadı. Sabah kahvaltısına ailece kalabalık oturdular. Evin içini mis gibi soğanlı, salçalı, tarhana çorbasının kokusu sarmıştı. İştahla bolca çorbalarını içtiler. Kimi acele çıktı kapıdan, kimi eni konu. Ceylan yerinde duramazken Ramis de çıkmaya hazırlandı. Ceylan telaşlandı, Ramis'i dürtükledi kaş göz işareti yaptı. Ramis, bir Ceylana baktı anlayamadı, bir etrafındakilere baktı. Ceylan çabucacık kapıdan çıktı Ramis'in ayakkabılarını uzak yere koydu Ramis'i ittiriverdi içeriye doğru, kapattı kapıyı. Çekti annesinin göremiye-ceği yere.

"Ramis bak ne diyeceğim sana."

Ramis kardeşinin yüzüne bakıyordu ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Hani sen 'çok güzel bir kız var, adı Pembe' diyordun ya?"

"E ne olmuş Pembe'ye sabah sabah?"

"Yok bişey olmamış da, hani sen çıkmadan söyleyeyim dedim, seni sorarmış duydum. Bu gün onlara gideceğim, selamını götüreyim mi?"

Ramis önce düşündü, sonra baktı Ceylan'ın yüzüne, Ceylan arkasından ekledi çabuk çabuk;

"Çoban Ahmet de görünmüyormuş bugünlerde, merak ediyorlarmış. Sana iyi bakmıştı, arkadaşsınız uğrayıver istersen."

Ramis söyleyecek bir şey bulamadı, Ceylan'ın yüzüne baktı, umursamadı da açtı kapıyı giydi ayakkabılarını çıktı gitti. Ceylan sıkıntısını atamadı. Ne yaptığını da, ne yapacağını da bilemedi. Ramis'in günlük tarla işi bittikten sonra akşama doğru eve gelirken Çobana uğramak için yolunu değiştirdi. Çobanın kulübesinin kapısı aralık duruyordu. Seslenerek kapıyı hafifçe iteledi.

"Çoban evde misin?"

Çoban kısık bir sesle; "Buradayım gel" dedi.

Ramis aralık kapıyı iteleyerek açtı, Çoban yer yatağında yatıyordu. Merakla yaklaştı, "bu saatte neden yataktasın, neyin var" deyip, hasta olacağı aklından geçti, elini anlına koydu, ateşine baktı. Çoban arkadaşı fena hastaydı ve ateşliydi. Gözleri

kızarmış, sesi de kısılmıştı, gariban yataklardaydı. Ramis arkadaşının terli yüzünü sildi ferahlattı.

“Sana evden ilaç getireyim, anam bir çorba yapar onu da yedireyim sana, gelirim birazdan” dedi çıktı oradan.

Eve gelen Ramis duvar aralığındaki dolaptan annesinin kurutmuş olduğu her derde deva dediği otlardan bir tutam aldı, koydu bir tasın içine. Bir yandan anasına anlatıyordu;

“Ana, bizim Çoban hasta beya, ateşli yatıyor gariban, varsa az çorba koy da götüreyim.”

Ceylan duydu ve aldı Ahmet’inin haberini. Diyemedi bir şeycikler. Kıpırdayamadı olduğu yerde kaldı. Demek kavalının sesini ondan duyamamıştı. Ramis, anasının ısıttığı sıcacık çorba tasını, sardı bir beze çıktı evden. Ramis’in anası seve seve çorba gönderirdi Çoban’a. Biricik oğlu Ramis’i yaralıyken Çoban bakmamış mıydı ona? Yarın da verirdi Çoban’a çorba, öbür gün de verirdi. Ramis kulübeye gittiğinde Sali Dayı da kulübedeydi, beraber baktılar gencecik Çoban’a. Bir hafta sonra kendine gelen Çoban Ahmet yine kavalını aldı eline. Sevdiceğini özlemişti, biliyordu ki sevdiceği de onu özlemişti. Kavalını bütün özlemiyle çalarken ne olurdu ki sevdiceği bir gün çıkıp geliverse. Mavi gözleriyle, pembe yanaklarıyla, incecik boyu ile karşısında görüverseydi, ne olurdu? Ceylan’ını kucağına alıverse de hiç bırakmasa. Saçlarını, yazmasını, yüzünü koklasa, koklasa da öpse, ne olurdu? Suları akan dere boyunca yürüseler, uzaklara uçup gitselerdi, ne olurdu? Ahmet kavalının sesiyle işte oralardaydı, sevdiceğiyle gitmişti düşlediği yerlere. Ceylan duydu Çoban’ın sesini. Neşesi yerine geldi, heyecanlandı. Derenin suları şırıldadı, rüzgar serin serin esti. Dualar etti Ceylan; Ne olurdu ki Ramis’e rahat rahat Ahmet’ini sorabilse. Ramis’e de Pembe’yi anlatabilse.

Babası biricik kızını Ceylan’ını, nazlıca güzel kızını pek severdi ve düşkündü ona. İncinmesine kırılmasına gönlü razı olmazdı, korurdu her şeyden. Ceylan da babasına düşkündü, sevildiğini bilirdi. Annesinin de yüreği yufkaydı biricik kızına karşı. Ama Ceylan açamıyordu derdini hiç birine. Açmak bir yana, belli bile edemiyor saklamaya çalışıyordu. Bir de Necip ağabey’i üstüne üstüne geliyordu. Heyecan, korku, sevda, hasret, bunalmaya başlamıştı Ceylan. Bunun sonu ne olacaktı… Arkadaşları dere boyuna gidiyorlardı ama, Ceylan’a yasak oldu.

“Ayaklarını kırarım görürsem.”

Bunlar yetmiyormuş gibi sürekli kötü haberler geliyordu köye. Komşu köyü yine Rum çeteler basmışlar. Yakıp yıkıp kaçmışlar. Karşılıklı ölenler olmuş. Tedbirli olmak lazım diyen köylüler toplanıp gece tetikte beklemeye başlamışlardı. Baskınlar sıklaşmıştı. Geceleri rahat uyku yoktu artık. Her saat nöbetteydiler ama bir gece yine, çağırışlarla bağırışlarla uyandılar. Mal mülk bir yana can korkusu sarmıştı insanları. Evin yedi kardeşin yedisi de fırladı gitti köyün girişine. Erkekler meydana koşarken kadınlar evlerinin kapılarını, pencerelerini kapattılar. Köyün girişinde çeteyi sıkıştırmaya çalışırken çeteden iki hain ayrılıp kargaşadan faydalanarak en yakın eve girdiler, genç ve ilk bebeğine hamile olan gencecik Asibe'yi (Hasibe'yi) kaçırdılar. Kalabalıkta köylünün biri fark etti düştü peşlerine, onu da vurdular, serdiler yere. Vurulan köylü ise Ceylan'ın yedi kardeşinden biri Osman'dı. Başka kimseler de fark etmemişti Hasibe'nin kaçırılışını. Olay dağıldı bitti, yaralanan da oldu ölen de. Asibe'nin evinden yükselen sesleri fark ettikleri zaman çetenin peşine düştüler ama kızı kaçıranları gece bulamadılar. Gün ışırken, sabaha karşı bir çalılıkta Asibe'nin ölüsünü buldular. Perişan etmişler gencecik Asibe'yi. Arkasından ağıtlar yakıldı. Babası ve genç kocası perişan oldular. Yaşadıkları acı olaylar, burunlarından getirmişti hayatlarını. Ya anacığı… Daha beter perişan oldu. Dayanamadı su gibi duru, beyaz tenli tazecik yavrusuna. Yürekler dağlandı, feryatlar yükseldi. Kiminin dal gibi fidanları, kiminin tazecik kız evlatları. Bu acıları biz haketmemiştik.

Çeteye karşılık çeteler kuruldu. Ceylan'ın yedi kardeşinden ikisi gönüllü çetelere katıldı. Arada evlerine uğrayıp yiyecek alıp çeteye götürüyorlardı. Ama nereye ve neredeler yerleri belli değildi. Ceylan'ın da evinde yas uzun sürdü. Kavalın da sesi kısılmıştı artık. O kalabalık ailenin neşesi kalmamıştı. Evin babası "Osman'ım, Yiğidim" dedikçe ciğeri parçalanıyordu. Birkaç yaş ihtiyarlamıştı. Annesi, alnının üzerine yazmasını çatkı yaptı bağladı. Çatkısıyla gezer olmuştu. Ölen evlatlarına mı yansınlar, çeteye katılan evlatlarına mı. Köyde her ailede bir yas, bir korku vardı.

	(Devam edecek)

Yorum Ekle

Gülcan Erdem